

Rigsdagsmand, ekscelleret i at optræde paa en særdeles human Maade, han har endogaa gjort sig Flid for fra Formens Side at være saa særlig hensynsfuld. Men enten det nu er det store Flertal, han staar som Ordfører for, der er steget ham til Hovedet, eller hvad det er, det ved jeg ikke, vist er det, at det ærede Medlem har optraadt navnlig i denne Samling ved adskillige Lejligheder i en Form, som jeg aldrig har kendt tidligere. Da han havde Ordet forleden Dag, henvendte han sig med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Bejle (Falkensfjerne) og sagde da omtrent følgende: han antog ikke, at hverken det ærede Medlem fra Bejle eller han vilde komme i Historien, men hvis de skulde komme til at staa i Historien, var han i alt Fald for sit Vedkommende sikker paa, at der skulde gives det Vidnesbyrd om ham, at der havde været en Traad i hans politiske Virksomhed. Ja det ved jeg ikke, om der har været en Traad, men en Ting ved jeg, at saa har der været Knuder paa den Traad. Det tør jeg paasta, at er der nogen Politiker i Danmark, som har haft Knuder paa den Traad, han politisk har været med til at sno gennem mange Aar — det ærede Medlem har, saa vidt jeg husker, nu været Medlem af dette Ting siden 1869 — saa er det det ærede Medlem. Jeg behøver bare at minde om hans politiske Fortid, lige fra den Tid, da han var Ordfører for den ørtesløse Dagsorden, til den Tid, da vi havde Broderkrigen her. Ogsaa i dette Spørgsmaal har det ærede Medlem en meget slem Knude paa sin Traad, en Kurre ligefrem, og det kunne vi se i Folketings-tidenden for 1886—87, Sp. 3556. Den Gang blev der foretaget et Navneopraab her i Tinget angaaende Valgfredsloven, og vi finde det ærede Medlems Navn i Kon-Forening med os andre, der have stemt for de 137 Medlemmer. Det ærede Medlem var vist indtil for kort Tid siden ikke klogere, end at han var uden for det og aldrig havde været nødt til at stemme saaledes, at man kunde saa Fingre i ham. Men Tidenden fra den Tid viser, at det ærede Medlem ogsaa i dette Stykke har haft en meget slem Kurre paa sin Traad. Jeg vil derfor sige, at naar han beraaber sig paa, at der er en Traad i hans Politik, saa tror jeg ogsaa, der vil komme adskillige Knuder paa den for den Historiefriver, der skal referere, hvorledes det ærede Medlem har handlet.

Det var nu den ene Bemærkning til det ærede Medlem. Den anden er i Anledning af, at han hævdede med stor Styrke, da han sidste Gang havde Ordet, at det var et Fejlsyn af os, naar vi mente, at Folke-

tinget vilde vinde i Indflydelse ved at blive 137 Medlemmer. Det ærede Medlem gjorde sig samtidig stor Ulejlighed for at hævde gamle Standpunkter, hvad Grundloven havde ment, hvad Valgloven havde ment, navnlig i 1849, og det var en sand Lyft for mig som Syde at sidde og høre paa, at Meningen i 1849 var den, at vi skulde have et større Antal Folketingsmedlemmer i Sydland, end der egentlig kunde tilkomme os i Forhold til vort Tal. Dette syntes at ærgre det ærede Medlem. Han kom meget stærkt og vidtløftig ind paa disse gamle Standpunkter. Maa jeg ikke minde det ærede Medlem om en Paragraf i Grundloven af 1849, thi det forekommer mig, at den påser udmærket i denne Forbindelse. I den oprindelige Grundlov af 5te Juni 1849 lyder § 42 saaledes: „Antallet af Landstingets Medlemmer skal stedse være omtrent det halve af Folketingets Medlemmer“, og hvis jeg ikke husker fejl — jeg har ikke set det efter i Ojeblikket — lod det oprindelige Grundlovsforslag paa, at der kun skulde være 51 Medlemmer i Landstinget. Det endelige Resultat blev 54, men i 66 fik vi Landstinget forstærket med 12 Medlemmer saaledes, at der nu er 66 Landstingsmedlemmer. Var det nu ikke rigtigt det, som findes aftrykt i Slutningen af den Betænkning, der foreligger for os, og som vi kunne se, at det ærede Medlem fra Halvrimmen (Bertelsen) har haft fremme i Udvalget, det med de 132 Folketingsmænd, hvilket er akkurat dobbelt saa mange som Antallet af Landstingets Medlemmer? Er det ikke det gode, gamle, grundlovmæssige Standpunkt, som man altid har haft i Tanken, lige fra Grundloven blev forelagt i 1848, dette, at Folketinget skulde have dobbelt saa mange Medlemmer som Landstinget? Men uagtet Landstinget har faaet en Forøgelse af 12 Medlemmer i 1866, kommer man nu i 1894 og byder os 114. Det er ogsaa et Tal, som det ærede Medlem synes er historisk, fordi den grundlovgivende Rigsforsamling bestod af 114 Medlemmer. Ja, vil det ærede Medlem hjælpe os til at faa Etammer-systemet, saa er det ganske vist en anden Sag, saa kunne vi maasse ogsaa være enige med ham om, at vi ikke skulde have flere end 114 Rigsdagsmedlemmer i det hele. Men det er alt-saa det, der har været Grundlaget hele Tiden i vor politiske Historie, siden vi fik den fri Forfatning, at Landstinget burde og skulde kun være halvt saa stort som Folketinget. Nu forekommer det mig, at vi, der staa paa det Standpunkt: Ør enten Grundlovens § 32 om paa grundlovmæssig Maade eller opfyld Grundlovens Bestemmelser og